

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 9946

гр. София, 05.03.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 150 СЪСТАВ, в закрито заседание на пети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ЛЮБОМИР ИЛ. ИГНАТОВ

като разглежда докладваното от ЛЮБОМИР ИЛ. ИГНАТОВ Гражданско дело № 20221110149019 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на *****, седалище и адрес на управление град С., "Адрес", адрес за призоваване град С., "Адрес" (ищец), действащо като процесуален субституент на ***** срещу ответницата Е. Д. П., адрес град С., "Адрес".

С определение № 24502, постановено на 12. 07. 2022 г., първостепенният съд намери производството за процесуално недопустимо поради липса на правен интерес от воденето на иска. С определение № 2474, постановено на 20. 02. 2024 г. от почитаемия Софийски градски съд, ЧЖ-І-Д състав, по в. ч. гр. дело № 20241100500028 по описа му за 2024 г., прекратителното определение на първостепенния съд беше отменено като незаконосъобразно и делото беше върнато на първата инстанция с указания за продължаване на съдопроизводствените действия.

Дадените от ЧЖ-І-Д състав указания са задължителни за първостепенния съд на основание чл. 278, ал. 3 ГПК. Те обаче не обвързват други състави на почитаемия Софийски градски съд. По изключение настоящият съдебен състав на Софийския районен съд намира, че следва да се отклони от изпълнението на указанията и да прекрати отново производството по настоящото дело. Съображенията за това са следните.

Първостепенният съд вече възпроизведе фактическите твърдения на ищеца и изложи подробни доводи за липсата на правен интерес за воденето на иска с правно основание чл. 510 ГПК във връзка с чл. 134, ал. 1 ЗЗД, които е излишно да бъдат преповтаряни с настоящото определение. Съобразявайки решаващите мотиви на ЧЖ-І-Д състав, с които прекратителното определение беше отменено, както и някои от доводите на ищеца, направени с частната жалба, първата инстанция намира за необходимо да допълни само следното.

Косвеният иск с правно основание чл. 134 ЗЗД има за предмет упражняването на **имуществени права** на длъжника. Той „дава правна възможност на кредитора при бездействие на длъжника, заплашващо удовлетворението по вземането му по съществуващите помежду им облигационни правоотношения, да упражни имуствените права на длъжника. В текста не са посочени по вид имуствените права на длъжника, но това са вещните му права, облигационните такива и други подобни, които нямат личен характер. Но и от тези, имащи чисто вещен или облигационен характер, кредиторът може да упражнява дотолкова, доколкото

бездействието на длъжника пречи за неговото ефикасно удовлетворение“ (решение № 617, постановено на 13. 03. 1972 г. по гр. дело № 2802 по описа на ВС, I г. о., за 1971 г.).

Правният интерес е абсолютна процесуална предпоставка за съществуването на правото на иск, за чието наличие съдът следи служебно докато делото е висящо. Трайна и непротиворечива е практиката на почитаемия ВКС, според която *„преценката дали е налице правен интерес у ищеца, съдът извършва служебно, която преценка е конкретна и се извежда от фактическите твърдения и правни доводи в исковата молба, с оглед засегнатите от възникналия правен спор права и от характера на спорното право“* (решение № 131, постановено на 27. 06. 2013 г. по т. дело № 621 по описа на ВКС, II т. о., за 2012 г.; освен приведения цитат в сходен смисъл са и решение № 83, постановено на 23. 05. 2018 г. по гр. дело № 3448 по описа на ВКС, III г. о., за 2017 г.; определение № 60609, постановено на 14. 07. 2021 г. по гр. дело № 2571 по описа на ВКС, III г. о., за 2019 г.; решение № 124, постановено на 18. 04. 2013 г. по гр. дело № 783 по описа на ВКС, IV г. о., за 2012 г.; определение № 180, постановено на 18. 03. 2018 г. по ч. т. дело № 74 по описа на ВКС, II т. о., за 2018 г. и много други). Щом като чл. 134 ЗЗД говори за **имуществени права** на длъжника, то исковата молба би следвало да съдържа конкретни фактически твърдения, които биха могли да обусловят извод за съществуването на такива имуществени права. Ако тя не съдържа каквито и да било фактически твърдения за съществуването на конкретно имуществено право на длъжника, то не би могло да се приеме, че е налице правен интерес, макар и удовлетворяването на кредитора да е затруднено.

В разглеждания случай в исковата молба и нейното уточнение няма фактически твърдения за възникването на имуществено право на длъжника ***** за получаване на наличната парична сума в размер на 17 505 лева от ответницата Е. Д. П.. Липсват в това число и каквито и да било фактически твърдения за сключването на договор за възлагане на управлението между тях. Първо, съдът не може по собствен почин да допълва фактическите твърдения на ищеца и да „дописва“ исковата молба, въвеждайки доводи за хипотетичен договор за възлагане на управлението. Второ, позоваването на чл. 141, ал. 7 ТЗ, уреждащ управлението на дружество с ограничена отговорност, е неотносимо към фактическите твърдения на ищеца, защото той твърди, че длъжникът му е **еднолично** дружество с ограничена отговорност. Управлението на едноличното дружество с ограничена отговорност е уредено в текста на специалния чл. 147 ТЗ, според който едноличният собственик на капитала на дружеството го управлява лично или чрез определен от него управител. Договор за възлагане на управлението се сключва от едноличния собственик на капитала само в случаите, в които той възлага на друго лице, различно от него, да управлява едноличното дружество. В дадения случай фактическите твърдения на ищеца са тъкмо в обратната насока – че ответницата като едноличен собственик на капитала на ***** го управлява лично. След като липсват фактически твърдения за сключването на договор за възлагане на управлението между ***** и ответницата Е. Д. П. (а и подобни твърдения биха били правно неиздържани), то е невъзможно да се обоснове съществуването на задължение на последната за предаване на наличната парична сума в размер на 17 505 лева на основание чл. 284, ал. 2 ЗЗД.

Фактическите твърдения в исковата молба и нейното уточнение обуславят единственото възможно обобщение, че ***** продължава да владее наличната парична сума в размер на 17 505 лева чрез едноличния си собственик на капитала и управител Е. Д. П.. Те не могат да обусловят нито облигационно, нито вещно

имууществено право на ***** към Е. Д. П.. Къде в пространството се намира касата на ***** и дали паричната сума в размер на 17 505 лева действително е налична в нея – това са въпроси от компетентността на съдебния изпълнител, който следва да проучи имуществото на длъжника ***** съобразно чл. 431, ал. 2 и ал. 3 ГПК, като има и правомощията да нареди да се отворят сгради и да се претърсват вещи, жилище и други помещения (ал. 1). А дори и да можеше да се приеме от фактическите твърдения на ищеца, че Е. Д. П. има имуществено задължение да предаде на ***** наличната парична сума, евентуалното положително решение по предявения иск по чл. 134 ЗЗД във връзка с чл. 510 ГПК би осъдило Е. Д. П. да предаде паричната сума на ***** чрез едноличния му собственик на капитала Е. Д. П., а не на ищеца *****.

„При основателност на иска длъжникът на длъжника на кредитора се осъжда да заплати на последния – на длъжника на кредитора, а не на самия кредитор, сумата, на която има право“ – решение № 1517, постановено на 06. 06. 1973 г. по гр. дело № 982 по описа на ВС, I г. о., за 1973 г.

Поради изложените съображения първостепенният съд следва отново да прекрати производството по делото поради липса на правен интерес.

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРЕКРАТЯВА производството по гр. дело № 202211101**49019** по описа на Софийския районен съд, III гражданско отделение, 150-и състав, за **2022 г.**

Определението подлежи на обжалване от с частна жалба пред Софийския градски съд в едноседмичен срок от връчването на преписа.

Служебно изготвени преписи от определението да се връчат на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____